

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **P. N. M.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. MV-150939-5/SO-2013, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. MV-150939-5/SO-2013, s e z r u š u j e a v ě c s e m u v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í.**
- II. **Žalovaný j e p o v í n e n z a p l a t i t ž a l o b c i n a n á k l a d e c h ř í z e n í č á s t k u v e v ý š í 9.800,- Kč, a t o d o 10 d n ů o d p r á v n í m o c i t o h o t o r o z s u d k u k r u k á m M g r. R a d i m a S t r n a d a.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen "prvostupňový správní orgán") ze dne 8. 10. 2013, čj. OAM-66613-22/DP-2012, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a toto rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že žalobce podal dne 23. 10. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nositelem oprávnění k pobytu je manželka žalobce. Součástí podané žádosti byl mimo jiné i doklad potvrzující finanční zabezpečení pro dobu pobytu, a to pouze čestné prohlášení manželky, že poskytne svému manželovi hmotné zabezpečení po celou dobu pobytu na území České republiky. Výzvou ze dne 29. 10. 2012 proto prvostupňový správní orgán vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení dokladu (kromě originálu cestovního dokladu), že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán současně řízení ve smyslu § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přerušil a následně ještě opakovaně i na žádost žalobce.

Žalovaný konstatoval, že žalobce doložil vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2011, potvrzení, že nemá ke dni 29. 10. 2012 splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků a platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Prahu 4 za období roku 2011. Další žádosti žalobce o přerušení řízení prvostupňový správní orgán již nevyhověl a informoval jej o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čehož žalobce ve stanovené lhůtě nevyužil. Následně prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 8. 10. 2013 žádost žalobce podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť dle jeho názoru žalobce přestal splňovat podmínku uvedenou v ustanovení § 42a odst. 1 písm. d) téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které však ani na výzvu nedoplnil. V průběhu odvolacího řízení pak žalobce zaslal správnímu orgánu platební výměr vydaný Finančním úřadem Kraje Vysočina za období roku 2013 a přehled pohledávek vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení.

Žalovaný ocitoval na věc dopadající ustanovení zákona o pobytu cizinců, tj. § 44a odst. 4, § 46a odst. 2 písm. e) a § 42b odst. 1 písm. d), a § 82 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že po prověření spisového materiálu dospěl k závěru, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo vydáno v souladu se zákonem a odvolání proti němu není důvodné. Ztotožnil se s postupem a posouzením nesplnění podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že z prvostupňového rozhodnutí jsou jednoznačně patrné skutkové okolnosti, které neumožňují vyhovět podané žádosti žalobce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že rozhodnutí správního úřadu obou stupňů vychází z nesprávného právního posouzení.

Žalobce namítá, že ve vztahu ke splnění podmínky úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců učinil

vůči němu prvostupňový správní orgán nesprávné poučení a rovněž tak učinil ve vztahu k tomuto ustanovení nesprávné závěry, které jsou v rozporu s tímto ustanovením, resp. s tím, jaké nároky byly kladeny na doklady vztahující se k prokázání úhrnného měsíčního příjmu. Kladené nároky přesahují zákonný rámec zmíněného ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) cit. zákona. Dle žalobce nelze na úhrnný měsíční příjem dle uvedeného ustanovení vztahovat nezbytně podmínku jeho pravidelnosti a nelze jej prokazovat jako příjem takzvaně čistý. Oba tyto požadavky vyplývají z odůvodnění odvolání prvostupňového správního orgánu i z jednotlivých výzev k odstranění vad žádosti, v nichž byl žalobce poučen mimo jiné o tom, že jím prokazovaný příjem musí být příjmem pravidelným a že bude posuzován jako příjem čistý. Rovněž nelze použít způsob výpočtu úhrnného měsíčního příjmu, jak jej prvostupňový správní orgán provedl.

V souvislosti s námitkou vztahující se k tomu, že na úhrnný měsíční příjem dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze vztahovat nezbytně podmínku jeho pravidelnosti, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 Azs 245/2014-43, z něhož citoval, že *„pravidelnost aktuálně dosahovaného příjmu je pro posouzení věci relevantní, nemůže však být jediným a zásadním kritériem. Na rozdíl od § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není při posouzení dlouhodobého pobytu podmínka pravidelnosti příjmu stanovena zákonem, tato skutečnost tedy může být zohledněna, nikoli však bezvýhradně vyžadována“*. Prvostupňový správní orgán však vyžadoval a trval na tom, aby žalobce předložil v rámci své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výlučně takový příjem, ze kterého bude zřejmá jeho pravidelnost. Takový postup byl v rozporu s ustanovením § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť z něho nevyplývá, že by žadatel byl povinen správnímu orgánu prokazovat takový příjem, ze kterého by byla zřejmá jeho pravidelnost. Prvostupňový správní orgán tak postupoval i v rozporu s ustanovením § 2 odst. 2 správního řádu.

Ve vztahu k prokazování úhrnného měsíčního příjmu jako příjmu tzv. čistého žalobce uvedl, že ani pro tento požadavek nemá správní orgán oporu v zákoně. Takový postup by bylo možno akceptovat za situace, kdy by ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jednoznačně určilo, že se musí jednat o prokázání čistého úhrnného měsíčního příjmu. Zmíněné ustanovení však hovoří pouze o úhrnném měsíčním příjmu, proto je jakékoli zkracování žalobcem doloženého příjmu o případné další náklady nepřípustné, byť by se jednalo o náklady související s jeho podnikatelskou činností. K takovému postupu nemá správní orgán žádné zákonné zmocnění.

Žalobce konstatoval, že ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je pro určení minimální výše úhrnného měsíčního příjmu cizince koncipováno tak, že je tvořen součtem určených částek, přičemž jednou z nich je částka životního minima cizince a společně s ním posuzovaných osob. Tam uvedený odkaz pod označením „9d“ je odkazem přímo na ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/2006 Sb.“), tedy nikoli odkazem na celý tento zákon, nýbrž pouze na jeho dvě ustanovení. Z toho žalobce dovodil, že pro účely stanovení úhrnného měsíčního příjmu cizince pro účely zákona o pobytu cizinců se využije ze zákona o životním a existenčním minimu pouze částky stanovené tímto zákonem v ustanovení § 2 a § 3,

a to bez ohledu na to, pro jaký účel a jakým způsobem je tato částka tímto zákonem stanovena. Ostatní ustanovení zákona o životním a existenčním minimu se užít nemohou. V tomto případě nelze dle žalobce použít ani analogický postup, neboť jak konstantně dovozuje Nejvyšší správní soud „nelze však v právu veřejném připustit analogii tam, kde ji zákon výslovně neumožňuje, tím méně tam, kde by takový postup byl v neprospěch účastníka řízení“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 57/2006-50). Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tedy správnímu orgánu nedává žádnou zákonnou kompetenci k posuzování příjmů z hlediska životního minima žadatele, neboť toto ustanovení je koncipováno výlučně tak, že rovnou vychází pro účely určení minimálního měsíčního příjmu z částek daných ustanovením § 2 a § 3 zákona č. 110/2006 Sb. bez toho, aniž by správní orgán byl zmocněn k vlastnímu posuzování toho, zda předložené příjmy dosahují částek životního minima ve smyslu celého zákona č. 110/2006 Sb.

Ve vztahu k námitce, že prvostupňový správní orgán užil nesprávný způsob výpočtu úhrnného měsíčního příjmu, odkázal žalobce opětovně na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 245/2014-43, ze kterého vyplývá, že správní orgán v případě, kdy žadatel prokazuje svůj úhrnný měsíční příjem z podnikání, které však v daném kalendářním roce provozoval pouze v části tohoto roku, nemůže do výpočtu úhrnného měsíčního příjmu zahrnovat i měsíce předcházející, ve kterých žádný zdanitelný příjem neměl. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu však vyplývá, že k úhrnnému měsíčnímu příjmu žalobce v roce 2011 dospěl tak, že ze základu daně ve výši 96.330,- Kč odečetl částku 14.478,- Kč, jakožto částku uhrazenou na pojistné na sociální zabezpečení (není však zřejmé, z čeho správní orgán vycházel, když žalobce v předmětném období na uvedené pojistné uhradil částku toliko 9.035,- Kč) a výslednou částku 81.852,- Kč vydělil počtem 12ti měsíců v kalendářním roce. Žalobce však získal oprávnění k podnikání teprve dne 11. 8. 2011, proto měl prvostupňový správní orgán v rámci výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žalobce započítat pouze období, kdy žalobce podnikatelskou činnost vykonával, tedy ode dne 11. 8. 2011, kdy žalobce získal oprávnění k podnikatelské činnosti.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na fakt, že zástupce žalobce podal proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu blanketní odvolání, které nedoplnil a neodůvodnil ani ve lhůtě, již sám navrhl, ani pak na výzvu prvostupňového správního orgánu ze dne 25. 10. 201, čj. OAM-66613-24/DP-2012 k odstranění vad odvolání. Žalovaný proto v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu a neshledal důvod pro jeho zrušení. Dle žalovaného není v dané věci možný věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ze shora uvedeného důvodu byla posuzována pouze zákonnost napadeného rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/96, podle kterého „je nutné soustředit právní výtky již v oprávněm prostředku, neboť důvody, v nichž navrhovatel spatřuje porušení zákona či jiného právního předpisu, nutno uplatnit pouze ve lhůtě, zákonem stanovené k podání oprávněného prostředku“. K tomu však nedošlo, neboť žalobce nereagoval na výzvu k doplnění odvolání a sám tak znemožnil přezkum napadeného rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v rozsahu námitek uvedených v podané žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Správní spis obsahuje veškeré listinné materiály, které popisuje a hodnotí jak žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán, ve svém rozhodnutí, tak zmiňuje žalobce ve své žalobě. Vyplývá z něj mimo jiné, že žalobce požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. K jedné ze zákonem požadovaných z náležitostí – dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b zákona o pobytu cizinců, předložil na výzvu prvostupňového správního orgánu vyúčtování záloh na pojistné a důchodové pojištění za rok 2011 ze dne 19. 11. 2012, potvrzení vydané územním pracovištěm Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 3 o tom, že ke dni 29. 10. 2012 nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků a platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Prahu 4 za období roku 2011.

Prvostupňový správní orgán svým rozhodnutím ze dne 8. 10. 2013, čj. OAM-66613-22/DP-2012, platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území žalobci neprodloužil, přičemž jako důvod uvedl, že žalobce přestal splňovat podmínku uvedenou v ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal, že příjem jeho a členů jeho rodiny odpovídá minimálním požadavkům uvedeným v tomto ustanovení. Ze žalobcem předložených dokladů vypočítal úhrnný čistý měsíční příjem ve výši 6.821,- Kč, a to tak, že od daňového základu uvedeného v platebním výměru finančního úřadu odečetl vyměřenou daň a výši plateb pojistného na sociální zabezpečení včetně penále za uvedené zdaňovací období a výslednou částku dělil dle počtu kalendářních měsíců zdaňovacího období, tj. 12ti. Zjistil tak, že uvedená částka byla nižší, než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a členů jeho rodiny, kterou vypočetl na částku celkem 21.923,- Kč (částka životního minima činila 8.110,- Kč a částka normativních nákladů na bydlení 13.813,- Kč).

Odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí potvrdil.

Spornou mezi účastníky je otázka posouzení úhrnného měsíčního příjmu rodiny ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zmíněné ustanovení upravuje náležitosti k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Dle zmíněného odstavce prvního písm. d) ve znění v rozhodnou dobu je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu předložit *„doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet*

- 1. částek životních minim^{9d)} členů rodiny a*
- 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku*

na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e}) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.

Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.“

Předně krajský soud předesílá, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, dle kterého není v dané věci možný věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, když (jak uvedl ve vyjádření k žalobě) z důvodu nedoplnění blanketního odvolání žalobcem „byla posuzována pouze zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně“.

Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoví, že „*odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“ Přezkumem zákonnosti správního rozhodnutí se tedy rozumí přezkum jeho souladu s právními předpisy v plném rozsahu, tj. v tomto případě, zda byla ve věci příslušná ustanovení aplikována správním orgánem správně. Takto však žalovaný nepostupoval, když nenapravil nesprávný postup prvostupňového správního orgánu při výpočtu výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce (k tomu viz dále), čímž porušil zmíněné zákonné ustanovení, jakož i základní zásady činnosti správních orgánů stanovené ve správním řádu, zejména zásadu uvedenou v ustanovení § 2 odst. 1, podle kterého správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, i zásadu uvedenou v § 3 správního řádu, dle které postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě došlo k nesprávnému způsobu výpočtu úhrnného měsíčního příjmu, když dle jeho názoru nelze do výpočtu úhrnného měsíčního příjmu zahrnovat i měsíce, ve kterých neměl žádný zdanitelný příjem z podnikání, protože v daném kalendářním roce podnikání provozoval pouze v části roku, neboť oprávnění k podnikání získal teprve dne 11. 8. 2011. Krajský soud musel této námitce přisvědčit.

Ustanovení § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve větě druhé uvádí, že „*za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*“ Pokud jde tedy o výpočet příjmu, odkazuje zákon o pobytu cizinců na zákon č. 110/2006 Sb. Jeho § 7 odst. 1 písm. c) pak za započitatelné příjmy považuje příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené

v zákoně o daních z příjmů. Dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona se za započitatelný příjem za kalendářní měsíc u osoby, která má nebo měla příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, považuje částka odpovídající měsíčnímu průměru těchto příjmů za období uvedené v daňovém přiznání za předchozí zdaňovací období zahrnující kalendářní měsíce, v nichž byla alespoň po část měsíce vykonávána činnost, z níž měla osoba příjmy uvedené v § 7 odst. 1 písm. c); dle § 8 odst. 1 písm. b) je to pak částka odpovídající jedné dvanáctině příjmů poplatníka daně z příjmů fyzických osob stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, není-li stanoveno jinak.

Z listin založených ve správním spise vyplývá informace (konkrétně z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2011 ze dne 19. 11. 2012), že žalobce v roce 2011 za období měsíců leden – červenec nebyl přihlášen k pojištění, resp. neměl povinnost pojistné platit. Z vyúčtování je rovněž zřejmé, že uvedená povinnost mu nastala až od srpna 2011. To ostatně koresponduje s jeho tvrzením, že podnikatelskou činnost vykonával až od 11. 8. 2011, kdy získal oprávnění k podnikatelské činnosti. Vzhledem k uvedenému tedy nic nepodporuje a neodůvodňuje postup prvostupňového správního orgánu, který do výpočtu započitatelného příjmu žalobce za rok 2011 zahrnul všech dvanáct měsíců roku 2011 a nikoliv pouze měsíce, v nichž žalobce podnikatelskou činnost vykonával. Pokud měl správní orgán pochybnost o důvodu počátku povinnosti placení pojistného žalobcem až od srpna 2011, mohl si tento údaj ověřit.

V této souvislosti nutno navíc připomenout, že řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, je jako správní řízení ovládáno zásadou jednotnosti. To znamená, že řízení před orgánem prvního stupně i řízení odvolací, tj. řízení před orgánem druhého stupně, tvoří jeden celek. Odvolací orgán tak má povinnost vycházet ze skutkového i právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. V daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí ve věci vydáno dne 8. 10. 2013, rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu až dne 9. 4. 2015. Během odvolacího řízení, konkrétně dne 22. 7. 2014, předložil žalobce k posouzení svých příjmů platební výměr vydaný dne 1. 4. 2014 Finančním úřadem pro Kraj Vysočina za zdaňovací období roku 2013 a přehled pohledávek k 7. 7. 2014 vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení Havlíčkův Brod. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zmínil, avšak nikterak nezohlednil, ani se k ní nijak nevyjádřil. Pokud však v mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí, které v tomto případě trvalo cca rok a půl, došlo ke změně v poměrech žalobce ohledně jeho příjmů, měl žalovaný zhodnotit novou skutečnost a vycházet z aktuálně doloženého stavu ke dni svého rozhodování.

Dále nutno uvést, že lze souhlasit s názorem žalobce, který s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu argumentoval, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení ve smyslu ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je nutno vyhodnocovat s ohledem na vyvíjející se příjem směrem do budoucna. Pravidelnost současného dosahovaného příjmu přitom nemůže být zásadním a jediným kritériem, taková skutečnost může být zohledněna, nikoliv bezvýhradně vyžadována. Krajský soud však neshledal důvodnou žalobní námitku, že na žalobce byla nesprávně vztažena právě i podmínka pravidelnosti příjmu. Požadavek na pravidelnost příjmu je sice konstatován v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a vyplývá i z výzev k odstranění vad žádosti,

v nichž byl žalobce poučen mimo jiné o tom, že jím prokazovaný příjem musí být příjmem pravidelným, avšak při konečném posouzení předložených dokladů se tento požadavek nikterak neprojevil, resp. správní orgány vůbec neargumentovaly, že by právě požadavek pravidelnosti dosahovaného příjmu žalobce nesplnil, a že by proto bylo rozhodnuto v jeho neprospěch.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že úhrnný měsíční příjem dle předmětného ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemá být prokazován jako příjem tzv. čistý.

Jak je již uvedeno výše, dle ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu předložit mimo jiné doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim^{9d)} členů rodiny. Dále je pak v uvedeném ustanovení ve znění v rozhodnou dobu výslovně uvedeno, že *„za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.“* Byť tedy označení „9d)“ odkazuje na § 2 a § 3 zákona č. 110/2006 Sb., která se týkají pouze určení částek životního minima jednotlivce a životního minima společně posuzovaných osob, jak zdůraznil žalobce, nelze zmíněné ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že ostatní ustanovení zákona o životním a existenčním minimu se nemohou užít. Právě shora citovaná druhá věta uvedeného ustanovení definuje, co se považuje za příjem, a to právě příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, tj. zákona č. 110/2006 Sb. Ten ve svém § 7 stanoví, že za započitatelné příjmy se považují tam pod písm. a) až f) stanovené příjmy, a to *„po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.“* Z uvedeného je tedy zřejmé, že pro zjištění měsíčního úhrnného příjmu správní orgány musely vycházet z tzv. čistého příjmu, tedy u příjmů z podnikání po odpočtu příslušných výdajů (výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení). Jak správně podotkl prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, uvedený přístup (již jednoznačně zakotvený i v právní úpravě) je výrazem zásady rovnosti mezi všemi žadateli, ať již jsou v postavení zaměstnance či v pozici osoby podnikající, když zaměstnanci svůj příjem ze zaměstnání dokládají v souladu s příslušnými ustanoveními zákoníku práce potvrzením zaměstnavatele právě o výši čistého průměrného měsíčního výdělku.

Krajský soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že prvostupňový správní orgán nesprávně posoudil výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce, neboť k němu dospěl postupem (výpočtem), který je v rozporu s ustanovením § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný, který svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí

prvostupňového správního orgánu, aniž by tuto nesprávnost odstranil, tak zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. přitom soud zruší napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud totiž nemůže nahrazovat činnost správního orgánu, tj. nemůže v dané věci svým výpočtem úhrnného měsíčního příjmu nahradit výpočet správního orgánu a návazně na to nově posuzovat splnění zákonem požadovaných podmínek žalobcem.

S ohledem na uvedené krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. září 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu